

خلاصه

مقدمه: نقش فرایند های التهابی سیستمیک و مزمن در پاتوفیزیولوژی بیماری روماتیسمی دریاچه قلبی بخوبی شناخته شده است. نسبت نوتروفیل به لنفوسیت (NLR) نشان داده شده است که بیانگر التهاب سیستمیک می باشد. با توجه به ارتباط میزان التهاب با کاهش موفقیت در انجام بالون میترا والوتومی (BMV)، در این مطالعه قصد داریم به ارزیابی ارتباط بین NLR با میزان موفقیت BMV در بیماران با تنگی دریاچه میتراال بپردازیم.

روش کار: در این مطالعه مقطعی، 102 بیمار (78/4٪ مؤنث با میانگین سنی 44/50±13/13 سال) با تنگی شدید دریاچه میتراال که طی سال های 90 تا 92 تحت BMV در بیمارستان شهید مدنی قرار گرفتند، بررسی شدند. یافته های آزمایشگاهی، NLR ابتدای مراجعه و یافته های اکوکاردیوگرافی و کاتتریزاسیون قبل و بعد از مداخله و طی پیگیری یک ساله در بیماران ثبت گردید. ارتباط بین NLR و میزان موفقیت داخل بیمارستانی و طی پیگیری یک ساله مورد ارزیابی قرار گرفت.

نتایج: موفقیت داخل بیمارستانی در 87/3٪، موفقیت طی پیگیری در 81/4٪ و تنگی مجدد در 10/8٪ بیماران مشاهده گردید. ارتباط بارزی بین NLR با سطح دریاچه میتراال قبل از مداخله ($r=-0/237$ و $p=0/01$) و بعد از آن ($r=0/262$ و $p=0/008$) و یک سال بعد ($r=0/281$ و $p=0/004$)، نیز با امتیاز دریاچه ($r=0/327$ و $p=0/001$) مشاهده گردید. نقطه برش NLR برای میزان موفقیت داخل بیمارستانی و طی پیگیری برابر 2/01 بود که

حساسیت، اختصاصیت برای موفقیت داخل بیمارستانی برابر $70/78\%$ و $84/61\%$ و برای موفقیت طی پیگیری برابر $73/49\%$ و $78/94\%$ محاسبه گردید.

نتیجه گیری: نتایج مطالعه حاضر نشان داد که NLR از حساسیت و اختصاصیت قابل

قبولی در تعیین میزان موفقیت BMV در کوتاه مدت و دراز مدت دارد. با توجه به اینکه این یافته یک روش آسان و ارزان در دسترس می باشد، به راحتی می تواند جهت تعیین موفقیت در درمان بیماران مبتلا به MS مورد استفاده قرار گیرد.

کلمات کلیدی: تنگی میترال، نسبت نوتروفیل به لنفوسیت، بالون میترال والوتومی